

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1856.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 145.

Η ΚΡΥΠΤΗ.

(Ίδε φυλλ. 144).

—ο—

Β΄.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωίας οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Λορμέλ. ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωσι τὴν νέαν οἰκίαν· ἐσάρωσαν, ἐτριψαν, ἔφεραν νέα ἐπιπλα, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐσκούδαζον νὰ τακτοποιήσωσι τὰ πάντα. Καὶ ὁμως, μὲ ὄλην τὴν δραστηριότητα τοῦ γερο-Λορμέλ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἠθελε νὰ ταπεινώσῃ τὸν φυγόδικον ὀφειλέτην του διαδεχόμενος αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, μόλις περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐτελείωσεν ἡ ἐγκατάστασις. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα, εἰσαγαγὼν τὴν Κλάραν εἰς τὴν αἴθουσαν·

— Πῶς σὲ φαίνεται, κόρη μου; ἠρώτησεν εὐθύμως ὁμολόγησε ὅτι καλὰ τὸ ἐστοχάσθην.

— Βέβαια, πάπα μου.

Καὶ καθήσασα εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης ἐσιώπα.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ Λορμέλ· εἶσαι μελαγχολικὴ καὶ κατηφής. Μήπως δὲν ἠμπορῆς;

— Μήπως ἔχῃς καυρίαν λύπην, ἐξαδέλφη; ἠρώτησε καὶ ὁ Γαστὼν μὲ ἦθος πεφυσιασμένον. Ἄς ἰδῶ ἴσως κατορθώσω νὰ τὴν διασκεδάσω.

— Εἶσθε καθ' ὑπερβολὴν καλὸς, ἀπεκρίθη εἰρηνευομένη ἡ Κλάρρα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχρησθῶ τὴν εὐθύνην σας . . . δὲν ἔχω τίποτε.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἐπανέλαβεν ὁ Γαστὼν μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος· ὥστε τοῦτο ἀποδεικνύει συμπάθειαν μεταξὺ μας. Ἄν δὲν ὁμοιάζαμεν δὲν ἐσυμπεθεριάζαμεν, λέγει ἡ παροιμία. Σκοπεύω δὲ νὰ εἶμαι πάντοτε εὐθύμος ἕως τὴν μακαρίαν ἐκείνην ὥραν . . .

Ἄλλ' ἡ Κλάρρα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του ἀνασηκωθείσα ὀπωςοῦν ὠργισμένη καὶ εἰπούσα·

— Ἐγὼ ὁμως ὡς βλέπεις δὲν εἶμαι εὐθύμος.

— Ἄ! τρώντι; ἐπανέλαβεν ὁ Γαστὼν ἀπορήσας ἐπὶ μικρὸν. Ἔστω, ἐξαδέλφη, ἐπρόσθεσε μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν ἡ συμπάθεια γεννᾶται ἀπὸ τὰ ἐναντία.

— Ἐε μου! ἀνεφώνησεν ἡ νέα ἀνυπομόνως, καὶ ἐτοιμασθεῖσα νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἔχεις πολὺ πνεῦμα σήμερον δι' ἐμέ. Ὅθεν ἀποσύρομαι.

— Ἐλάτε δά ! εἶπεν ὑπολαβὼν ὁ Λορμέλ. Μαλ-
λόνετε ὡς δύο μωρὰ παιδία.

— Ἰὲ ὁμολογῶ, πάπα μου, ἐπανελάβεν ἡ νέα,
ὅτι λυποῦμαι κατοικοῦσα εἰς οἰκίαν ἀπὸ τὴν ὁ-
ποίαν ἐδιώξαμεν τὴν καλητέραν μου φίλην.

— Παιδαριώδη λόγια ! ἡμεῖς πταίμεν ; πταίει
ὁ παραλυμένος ὁ ἀδελφός της. Ἄν τὸν ἐπρόφθανα,
θὰ τὸν ἐκάθισα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ τὸν μάθω
νὰ οἰκονομῇ τὴν κατάστασίν του.

— Ἐχεις δίκαιον, πενθερέ μου, ἐπρόσθετεν ὁ Γα-
στῶν· ἐγὼ ὅμως δὲν δίδω μαθήματα κατὰ τὸν αὐ-
τὸν τρόπον, ἀλλὰ . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐρυσσοῦτο· καὶ λησμονήσας
ὅτι εἶχε δεμένον τὴν πληγωμένον βραχίονά του,
ἐχειρονόμησεν ὑπερηφάνως.

— Γενναϊότητα ! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ἡ Κλάρα,
λησμονεῖτε ὅτι εἴσθε πληγωμένος !

— Ἄ ! ἀνεφώνησεν ὁ Γαστῶν ταραχθεὶς. Ἡ ἀ-
ληθεῖα ἢ πληγὴ ἦτον τόσῳ μικρὰ ὥστε ἐθεραπεύθη.
Δὲν συγχωρῶ ἐγὼ νὰ μὲ πληγώσουν τόσον εὐκόλως.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα γλευστικῶς.

— Νά τους πάλιν ! ἀνέκραξεν ὁ Λορμέλ παρεμ-
βαλὼν μεταξὺ τῶν δύο τὴν εὐρύχωρον γαστέρα του.
Θὰ ἀρχίσετε τὰ ἴδια ;

— Ὅχι, πάπα μου, ἀπεκρίθη ἡ νέα καὶ διὰ
τοῦτο φεύγω.

Καὶ τῶντι ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν
Γαστῶν, ὅστις ἔμεινε μετὰ τοῦ πενθεροῦ του.

— Ἡ ιδέα ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν
ὅπου διέμενε ἡ φίλη της τὴν λυπεῖ, εἶπεν ὁ
Λορμέλ. Μὴ συγχίζεσαι· θὰ συνειθῆσῃ !

— Βέβαια, πενθερέ μου. Πλὴν τούτου, τὴν προε-
τοίμασα μερικὰ μικρὰ δῶρα. Μαρία !

— Πολλὰ καλὰ ! διορθώσατε τὰς ὑποθέσεις τῆς
καρδίας σας ὅπως ἤξεύρετε. Σὰς ἀφίνω λοιπόν, εἶ-
πεν ὁ Λορμέλ συμπαρατρέψας τὰς χεῖράς του, καὶ
χειρονομήσας εἰς τρόπον ἐρμηνεύοντα τὴν ιδέαν
του. Εἶναι καλὸς νέος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, οἰκονό-
μος, πικτικός . . . καὶ πολλὰ πλούσιος ! Πρέπει νὰ
παρθελέψωμεν μερικὰ γελοῖα ἰδιώματά του.

— Θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζὶ σας, εἶπεν ὁ Γαστῶν.
Μαρία, ὁ Γεώργιος θὰ σέ δώσῃ κατι τι διὰ τὴν κυ-
ρίαν σου.

Καὶ τῶντι εἰσῆλθε συγχρόνως ὁ ὑπηρέτης Γεώρ-
γιος, φέρων ἄπειρα δέματα, τὰ ὅποια λύσας παρέ-
ταξεν ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης πλητίον τοῦ τοίχου.

— Τί ἔχουν αὐτὰ τὰ κουτία ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Γλυκύσματα, σοκολάταν, ἀμυγδαλωτὰ, δια-
βολίνα καὶ χιλια δύο ἄλλα ζαχαρωτὰ.

— Καλὰ· καὶ αὐτό; χειρόκτια· αὐτό; ἄνθη,
πτερὰ, κεντήματα . . .

— Ἴδου τὸ ὠραιότερον ἀπὸ ὅλα . . . Διαμαντικά.
Βλέπεις, βλέπεις ;

— Ὡ ! ὦ ! εἶναι λαμπρότατον ! Πλὴν λείπει
κατι τι ἀκόμη.

— Τί ;

— Τὸ φουστάνι τὸ ὁποῖον μὲ ἔταξε καὶ ἡ μαν-
δουλία.

— Ἴδου καὶ αὐτὰ σὲ τὰ δίδω.

— Τῆ ἀληθεία δὲν εἶναι ἄσχημα, εἶπεν ἡ Μαρία
παρατηρήσασα καλῶς αὐτὰ. Ὁ Κύρ Γαστῶν φυλάτ-
τει τὸν λόγον του. Ὑπάγω νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν
μου ὅτι τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ ἦλθαν.

Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ὑπηρέτου, ἀφοῦ ἐκαμάρωσε
καὶ τελευταῖον τὰ δῶρα.

— Πόσον εἶναι εὐμορφα ! ἔλεγε. Κεῖμα ὅτι δὲν
ἠμποροῦμεν νὰ ὑπανδρευώμεθα δις καὶ τρίς κατὰ
μῆνα !

Μόλις δὲ ἐκλείσθη ἡ θύρα, καὶ ἠνοιχθῆ ἡ παρα-
θυρίς τῆς κρύπτης.

— Θὰ πεταχθῶ ἐξω ! εἶπεν ὁ Πεδρίλλος.

— Ποῦ πηγαίνεις ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κρατῶν
αὐτόν.

— Ἄφετέ με ! ἡ θύρα εἶναι κλεισμένη. Ἐφεραν
ζαχαρωτὰ, σοκολάταν . . . ἀλλὰ καὶ ρεπάνια ἂν ἦ-
σαν, τόσον πεινῶ ὥστε θὰ τὰ ἐτρωγα ὡς παντεσπάνι.

— Τουλάχιστον μὴν τὰ κάμης ἄνω κάτω, εἶπεν
ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ Πεδρίλλος ἐξέβαλε τὴν χεῖρά του· ἀλλ' ὡς
ὦν στενοχωρημένος, ἔρριψε κατὰ γῆς ἓν καλάθιον.
Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τράπεζα ἤγγιζεν εἰς τὸν τοῖχον,
ἔρριψε καὶ αὐτὴν ἐνῶ ἠνοιγε τὴν παραθυρίδα.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος ὅστις ἰστάμε-
νος ὀπίσθεν δὲν εἶλεπε.

— Τί νὰ κάμω, εἶπεν ὁ Πεδρίλλος, ἀφοῦ αὐτὸ
τὸ παλαιοτράπεζον μ' ἐμποδίζει ν' ἀνοιξῶ ; . . .
σταβῆτε . . . ἰδου ἐν κουτίον . . . ἂν ἦτον ἡ σοκο-
λάτα. Ὡ διάβολε ! εἶναι χειρόκτια.

Καὶ ἔρριψε μετὰ πατάγου τὸ κουτίον κατὰ γῆς.
Τί κάμνεις, ἀνῆτε ; ἐκραξεν ἐξηγριωμένος ὁ Ἑρ-
ρίκος.

— Ταρχήν.

— Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψης, ἄθλιε ;

— Ὅχι, κύριε, θέλω νὰ φάγω.

— Θὰ σὲ σκοτώσω ἂν ἀκούτω ἄλλον κρότον.

— Εἴτε ἀπὸ μάχαιραν εἴτε ἀπὸ κεῖναν ἀποθάνω,
μὲ εἶναι ἀδιάφορον. Ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, ἰδου ἡ
σοκολάτα. Καὶ τί βαρὺ κουτίον ! μὲ αὐτὴν ἠμπο-
ροῦμεν νὰ μείνωμεν ὀκτὼ ἡμέρας πολιορκημένοι.
Θαυμάσιε Γαστῶν ! σὲ ὑπεραγαπῶ.

— Τοιοῦτον λοιπόν ζῶον θὰ ὑπανδρευθῆ τὴν ἀ-
ξιολάτρευτον Κλάραν μου ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος.
Ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα τὴν ὁποίαν περιμένει, δὲν θὰ
φθάσῃ ἕως οὗ ἔχω μίαν ρανίδα αἵματος εἰς τὰς φλέ-
βας μου.

— Ἴδου ζαχαρωτὰ, πῆτται θαυμάσιαι, εἶπεν ὁ
Πεδρίλλος καταβροχθίζων τὰ παρεμπύπτοντα. Φά-
γετε, κύριε. Αὐτὸς ὁ Γαστῶν εἶναι ἀξιόλογος ἄν-
θρωπος· γνωρίζει τὰ καλὰ ὡς βλέπω. Πλὴν τὰ
γλυκὰ αὐτὰ μ' ἐπροξένησαν τρομερὰν δίψαν.

Πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐξέλθῃς, Πεδρίλλε, εἶπεν
ὁ Ἑρρίκος τρώγων καὶ αὐτὸς σοκολάταν. Νὰ ὑπάγῃς
νὰ ἴδῃς τοὺς φίλους μου καὶ νὰ πληροφορηθῆς τί
ἀπέγεινε μετὰ τὴν μονομαχίαν. Ἄν καταρθώσω νὰ
ἐξέλθω καὶ νὰ μείνω εἰς τοὺς Παρισίους, δὲν φο-
βοῦμαι νὰ μὲ συλλάβουν. Ἵπαγε πρῶτον εἰς τὸν

Περτινεύ . . . Είναι μέγας φίλος τοῦ Σερίλλου, τοῦ ὁποίου μάλιστα θὰ νυμφευθῆ τὴν ἀδελφὴν, τὴν ἀξιόραστον Γαβριέλλην ἢ ὁποία μὲ ἔβαλεν ἐδῶ μέσα.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Πεδρίλλος· διὰ νὰ εὕρω νὰ πῶ ὅλα τὰ ἐπιχειρῶμαι. Πλὴν μὴ λησμονῆτε ὅτι καὶ ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν μονομαχίαν! Ἀνέσσυρα τὸ ξίφος μου ὡς Καῖσαρ, καὶ τὸ ἐμέτρησα μὲ τὸ τῶν χωροφυλάκων! Καὶ ὡς ἀπόδειξιν ἔχω τὴν κλωτσιάν τὴν ὁποίαν μὲ ἔδωκαν . . . Ἄν μὲ γνωρίσουν

— Ἀθλιε! ἀνέκραζεν ὁ Ἑρρίκος ὑψώσας τὴ χεῖρα.

— Πλὴν θὰ βάλω ἄλλα φορέματα. Ἐπανελάβεν ὁ Πεδρίλλος. Ἴδου φουστάνι καὶ μανδουλιὰ . . . μναστήριον, χειρόκτις. Ὀλόκληρος ἐνδυμασία! Θὰ ἰδῆτε τί λεπτὴν μέσῃν ἔχω. Θὰ τρέξουν τὰ σάλια καὶ αὐτοῦ τοῦ γερο-Λορμελ.

— Γρήγορα! ἀνέκραζεν ὁ Ἑρρίκος ἀκούων βήματα εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον ἔρχονται.

— Ἄς λάθωμεν τὰ ἐφόδιά μας! εἶπεν ὁ Πεδρίλλος. Καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν κρύπτην, συμπαρέλαβε τὴν σοκολάταν, τὰ ἀμυγδαλωτά, τὸ φουστάνιον καὶ τὴν μανδουλιάν τῆς Μαρίας, ἐνῶ αὕτη ἤρχετο φέρουσα τὴν κυρίαν τῆς.

— Τῆ ἀληθείᾳ, κυρία, ἔλεγεν ἡ Μαρία, ἔχετε ἄδικον μὴ θέλουσα νὰ ἰδῆτε τὰ δῶρα. Ἰὲναι τόσο ὠραῖα, τόσο εὐώδη τὰ ἐτακτοποιήσαμεν τόσο καλὰ. Βεβαίως ὁ Κ. Γαστὼν, εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν.

— Ἀνέλπιστον, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα ὥστε τῶντι θὰ ἀπορήσω . . .

Καὶ πραγματικῶς ἠπόρησαν ἀμφότεραι ὅτε εἰσελθούσαι εἶδον τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἀκαταστασίαν. Ἡ Μαρία ἔμεινε χάσκουσα, καὶ τὰς χεῖρας ἔχουσα ἀνυψωμένας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Κανεὶς διάβολος θὰ εἶναι ἐδῶ μέσα! ἀνέκραξε.

— Τί λέγεις, Μαρία; δὲν θὰ τὰ ἔβαλες μὲ προσογὴν καὶ ἔπεσαν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, κυρία . . . Ἄ! ἀνέκραζεν ὀδυρομένη μ' ἐπῆραν . . . Θεέ μου! . . . μ' ἐπῆραν.

— Τί σ' ἐπῆραν;

— Τὸ πρᾶγμα μου! . . . τὸ φουστάνι μου, χωρὶς νὰ τὸ βάλω ἀκόμη! καὶ τὴν μανδουλιάν μου! Κλέπται! κλέπται!

— Ἐτρελάθηκες; εἶπεν ἡ Κλάρα κρατήτασα αὐτὴν. Νομίζεις ὅτι ἂν ἤρχετο κλέπτης, θὰ ἔπερνε τὸ φουστάνι σου, ἐνῶ ἐδῶ κατὰ γῆς εἶναι τόσα διαμαντικά;

— Ναί, κυρία! ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ φουστάνι μου. Ἐ— Θὰ σ' ἐχωράτευσε κανεὶς ὑπῆρέτης; θὰ τὸ εὕρῃς.

— Πρέπει νὰ τὸ εὕρω. Καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα.

— Στάσου, εἶπεν ἡ Κλάρα, δοῦσα πρὸς αὐτὴν τοὺς ἀδάμαντας, κρύψε τους εἰς τὸ κιβώτιόν μου· δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ τους ἔχωμεν εἰς τὴν μέσῃν.

Καὶ μείνασα μόνη ἔρριψε βλέμμα καταφρονητικόν ἐπὶ τῶν δῶρων. Ἐπειτα δὲ καθήτασα ἀνεστέναζε. Τότε ἠνοίχθη ὀλίγον ἡ παραθυρίς.

— Εἶναι μόνη, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὡς σπεύσωμεν. Καὶ κλείσας σιγαλὰ τὴν παραθυρίδα ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ταπεινὴν·

— Κλάρα!

Ἡ δὲ Κλάρα ταραχθεῖσα ἐστράφη καὶ ἰδοῦσα αὐτόν·

— Ὁ Ἑρρίκος! . . . ὁ Ἑρρίκος Γρανδμῶν! εἶπε.

— Ναὶ ἐγὼ, βασίλισσα τῆς καρδίας μου! ἐγὼ εἶμαι.

— Σὺ! Θεέ μου! τὸ ἐσυλλογίσθης, εἶπεν ἡ Κλάρα τρέμουσα· τί ζητεῖς;

— Νὰ σὲ εἰπῶ καὶ πάλιν ὅτι σὲ λατρεύω, καὶ νὰ σὲ τὸ βεβαιώσω ἀποδεικνύων ὅτι τὰ πάντα ἀψήφῳ διὰ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ ὁμιλήσω.

— Πῶς; ἐπανελάβεν ἡ Κλάρα τρέμουσα· εἰς τὸ δωμάτιόν μου, χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρω! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ ἀφανίσῃς; ἂν σὲ εἶδε κανεὶς;

— Μὴ φοβῆσαι, ὠρμία Κλάρα, θὰ φύγω ὅπως ἤλθα χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ νὰ σὲ δυσαρεστήσω. Ἡθέλητα μόνον νὰ σὲ ἰδῶ ἀκόμη μίαν φορὰν, καὶ ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου . . . τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν.

— Ἑρρίκε! Ἐλησμόνησες ὅτι εἶμαι μόνη . . . μόνη μαζὶ σοῦ! Δὲν ἠμπορῶ, Ἑρρίκε, ἄφες με!

— Διὰ τί τότε αὐστηρότης; ὦ! δὲν μὲ λυπεῖσαι, Κλάρα; Ὁ ἔρωσ μου εἶναι τόσο καθαρὸς ὅσον καὶ ὁ ἄγγελος εἰς τὸν ὁποῖον τὸν προσφέρω. Διὰ τί κρύπτεις τὸ πρόσωπόν σου; θέλεις νὰ μὲ στερήσῃς καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ βλέπω τοὺς ὠραίους σου ὀφθαλμούς; νομίζεις ὅτι εἶμαι ἀνάξιος συντροφός σου; Σὲ παρακαλῶ στρέψε τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς ἐμέ . . . Θὰ μακαρίσω ἑμαυτὸν ἐὰν ἀναγνώσω εἰς αὐτοὺς ὅτι συγχωρεῖς τὴν τόλμην μου, καὶ ὅτι μὲ βλέπεις εὐχαρίστως.

— Ἑρρίκε! ἔχεις ἄδικον· τί ζητεῖς; τί θέλεις νὰ σὲ εἰπῶ;

— Τί ζητῶ; ζητῶ ν' ἀκούσω ὅ,τι δὲν τολμῶ νὰ μαντεύσω. Εἶπέ με ὅτι ὁ φλογερὸς ἔρωσ μου εὐρίσκει ἀμοιβήν.

— Καὶ ἂν μὲ ἀπατᾷς, Ἑρρίκε;

— Κλάρα, Κλάρα! ἄγγελέ μου!

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠκούσθη ἡ θύρα ἀνοιγομένη.

— Θεέ μου! ἔρχονται, ἀνέκραζεν ἡ Κλάρα ἐντρομος· ὕψιαινε.

Καὶ ἐξῆλθεν ὁ δὲ Ἑρρίκος ἐκρύθη ἀμέσως εἰς τὸ ἀσπλάν του.

Βιασθεῖσα ἡ Γαβριέλλη τὴν προτραίαν ἀπὸ τῶν ἀδελφόντης νὰ ἀναχωρήτῃ, εἶχεν ἀδιακόπως τὸν νοῦν τῆς εἰς τοὺς δύο φυλακισμένους ἐντὸς τῆς οἰκίας τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν εἰσέτε ἀκατοίκητον. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀντικλειδίον, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Καὶ διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ, ἐπεριτυλίχθη μὲ τὴν μανδουλιάν τῆς, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ ἄλλ' αἴφνης ἦλθεν ὁ Ἐρρίκος Περτινεύ, νέος καὶ ὠραῖος κύριος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν δὲν ἦτο ἀδιάφορος.

— Πῶς! ἀναχωρεῖς, ἐξαδέλφη, καὶ μόνη ἐνῶ

νικτόναι! Ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ σὲ συντροφεύω.

— Ἴδου δύο ἐρωτήσεις πολλὰ ἄτοποι, ἀπεκρίθη μετὰ ζωηρότητος ἡ Γαβριέλλα. Ἐν πρώτοις, τί σὲ μέλει ἂν εἶμαι μόνη; Εἶται πολλά περιέργος. Δεύτερον νομίζεις ὅτι ἠμπορῶ νὰ ἐκθῶ τὴν νύκτα μόνη μὲ τὸ; Εἶται λοιπὸν ἡ πολλὰ μετριοφρων, ἡ πολλὰ οἰηματίας Ἐκλέε.

— Ἐκλέε τὸ πρῶτον, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοδόλφος.

— Βέβαια διὰ τὸ πᾶντιον τοῦ πράγματος, ἐπκνέλαθε χλευαστικῶς ἡ Γαβριέλλα. Ἐγὼ ὅμως δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω εἰς ἀνθρώπους τὸσῶτα ταπεινοὺς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δέχομαι τὴν συνοδίαν σου.

— Ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι διαταγή, ὡραία μου ἐξαδέλφη! εἶπεν ὁ Ῥοδόλφος χαιρετήσας αὐτήν.

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ἐκείνη ὑπομειδιῶσα.

Καὶ ἐξῆλθεν, ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησεν ὀλίγον, καὶ ὁ Ῥοδόλφος, περιέργος νὰ μάθῃ ποῦ ὑπῆγαυε μόνη, ἴσως δὲ καὶ ζηλότυπος, τὴν παρεκολούθησε μακρόθεν.

Ἡ Γαβριέλλα διευθύνθη ταχυπατοῦσα εἰς τὴν πρώτην οἰκίαν τῆς, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἀντικλειδίον, ἤνοιξε τὴν θύραν χωρὶς νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλὰ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασις τῆς ὅτε εἶδε τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ἀσῆκεν ἔρημον. Τὴν προτεραίαν, εὐπρεπισμένην καὶ κατωκημένην. Ἐνόμισεν ὅτι ὠνειρεύατο. Προχωρήσας δὲ εἰς τὸ δωμάτιον, ἠπόρει τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ συλλογιθῇ, ὅτε συνήντησε τὸν Γαστὼν Δαραμβέρτ. Ὁ κύριος οὗτος, ἀκούσας βήματα, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ ἐξαδέλφη του, καὶ ἦλθε νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τῇ φανῶσι τὰ δῶρά του. Μόλις ὅμως τὸν εἶδεν ἡ Γαβριέλλα καὶ ἀπελιθώθη. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ πρὸς τὸν μωρὸν Γαστὼν τὸ αἶτιον τῆς ἀφίξεώς τῆς; Κατεθοροῦθήτη λοιπὸν, καὶ περιτυλιχθεῖσα ἔτι μᾶλλον μὲ τὴν μανδύλιν τῆς, ἔστρεξε καὶ ἐστάθη εἰς τινα γωνίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γαστὼν ἔμεινεν ἐκθαμβὸς· τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἶχεν ἦλθ' αὐξήσει, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν νέαν. Πλησιάσας δὲ πρὸς αὐτήν τὴν παρετήρει ἐνῶ ἴστατο ἀκίνητος καὶ τεταραγμένη.

— Μία κυρία, ἐψιθύρισε, μία κυρία κομφοτάτη, κρυπτομένη ἐνῶ πλησιάζω! . . . βεβαίως θὰ εἶναι φίλη τῆς Κλάρας. Θέλω ἀφρεύτως νὰ τὴν ἰδῶ. — Κυρία, εἶπε μεγαλοφώνως, φαίνεται ὅτι σὰς φοβίζω. Διὰ τί κρύπτεσθε; . . . Ἀλλ' εἰς μάτην κοπιᾶτε, διότι τὰ κάλλη σας καὶ οὕτω φαίνονται· τὸσῶτα μικρὸν σύννεφον δὲν δύναται νὰ κρύψῃ τὸσον ὡραῖον ἥλιον.

Ὡς ὅλοι οἱ μεγαλορῆμονες καὶ κομπασταὶ, καὶ ὁ κύριος Γαστὼν Δαραμβέρτ, ὁμιλῶν ἀκαταπούτως διὰ τοὺς θριαμβοὺς καὶ τὰς εὐτυχίας του, κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ πιστεύῃ καὶ αὐτὸς τὰς μεγαλαυχίας του. Δὲν ἀμφισβᾶλλε λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ νέα ἐκείνη ἦλθε γοητευθεῖσα ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀκαταμάχητον χάριν του. Μόλις δὲ εἶπεν εἰς τὴν τρέμουσαν Γαβριέλλαν τὰ μικρὰ ταῦτα λόγια, καὶ θαυμάζων τὸ πνεῦμά του ἐστάθη ὡς νικητῆς καὶ ἐπέριμενεν. Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀπόκρισις! διότι

ἡ Γαβριέλλα, ἔτι μᾶλλον θορυβηθεῖσα ἐκρύπτετο ἐπιμελέστερον.

— Τί σύμπτωσις! εἶλεγε καθ' ἑαυτήν, καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ σωθῇ. Ἀλλ' ὁ Γαστὼν δὲν ἐσάλευε.

— Ποία εὐτυχὴς σύμπτωσις, ὡραία μου κυρία, ἐξηκολούθητε μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος σὰς ἔφερον ἐδῶ;

Μετὰ τὴν ὀριστικὴν ταύτην ἐρώτησιν, πῶς νὰ σιωπήσῃ πλέον ἡ Γαβριέλλα; Εἰ καὶ τεταραγμένη τὸ ἐνόησε, καὶ ἐτόλμησε ν' ἀποκριθῇ.

— Τρόντι σύμπτωσις, μὲ ἔφερε, κύριε, εἶπεν ἀλλοιωσάσα τὴν φωνὴν τῆς· διέβαινα ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας ὅταν ἀνθρώπος τις μὲ κατεδίωξε· φοβηθεῖσα δὲ μὴ μὲ πειράξῃ, κατέφυγα ἐδῶ, καὶ σὰς ἐξήγησα διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε.

Ἡ πρόφρασις αὕτη, ἦτο μὲν ἴσως ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ἠδύνατο λογικῶς νὰ ἐρτύρῃ ἡ Γαβριέλλα, ὅχι ὅμως καὶ ἡ εὐτυχεστέρα· καὶ ἂν ἦτο ἄλλος τις πλὴν τοῦ Γαστὼν, ἦβλε κινδυνεύσει νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑποπτος. Ἀλλ' ὁ καλὸς Δαραμβέρτ δὲν κατελίμπανεν εὐκόλως τὰς ἐρωτικὰς φιλοφρονήσεις του· ἡ δὲ ἰδέα ὅτι ὡραία τις νέα, ἀκούσασα τὴν φωνὴν του, ἦλθε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ προστασίαν, διέθρυψεν εἰς ἄκρον τὴν φιλαυτίαν του.

— Εἶμαι ἔτοιμος, ὡραία κυρία, νὰ σὰς ὑπερασπισθῶ, ἀνέκραξεν ἐξῶ φρενῶν ὁ Γαστὼν, ἀνασηκώσας τὰς ἄκρας τοῦ μύστακος του. Ἀμέσως ἀναλαμβάνω τὴν προστασίαν σας.

— Τοῦτο ἐπερίμενα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοιοῦτον περιφρημον εὐγενῆ· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος μὲ περιμένει κάτω . . . καὶ δὲν τολμῶ.

— Σὰς προσφέρω προθύμως, κυρία, τὸ δωμάτιόν μου, ἀνέκραξεν ὁ Γαστὼν ἀνυψούμενος θριαμβικῶς.

— Σὰς εὐχαριστῶ . . . θὰ μὲ ὑποχρεώσετε μᾶλλον ἂν παρατηρήσετε εἰς τὸν δρόμον ἂν εἶναι ἡσυχία διὰ νὰ ἀναχωρήσω. Μετὰ ταῦτα θὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Ἄν εἶναι ἀκόμη κάτω ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος, εἶπεν ὁ Γαστὼν, βαλὼν ἠρωϊκῶς τὸν μέγαν καὶ πολυπτερον πῆλόν του, θὰ τοῦ κόψω τὰ αὐτιά, καὶ θὰ σὰς τὰ φέρω καὶ τὰ δύο.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Γαβριέλλα ἀνακαγγάσασα. Δὲν σὰς ζητῶ τόσα πολλά.

Καὶ ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς τὴν σταὴν συνοδούσα τὸν γενναῖον ἱκκότην, ὅστις ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον . . . προηγουμένου, ἐνοεῖται, τοῦ ὑπηρέτου διὰ λόγους φρονήσεως.

— Εἶναι ἀκατανόητον, εἶπε καθ' ἑαυτήν ἡ Γαβριέλλα. Πῶς ὁ Κ. Δαραμβέρτ εὐρίσκαται εἰς αὐτήν τὴν οἰκίαν; Ἐδῶ λοιπὸν κατοικεῖ; Ἀλλ' ἀφοῦ ἐκινδύνευσεν τόσον καὶ ἔμεινα τώρα μόνη, ἄς ἰδῶ εἰς τὴν κρύπτῃ ἂν εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ οἱ φυλακισμένοι μου.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀλλ' ἐνῶ συνώδευε τὸν Γαστὼν, ἀνοιχθείσης τῆς παραθυρίδος ἐξῆλθεν ὁ Πεδριλλος, φορῶν τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν μανδύλιαν τῆς Μαρίας ὡς καὶ χειρόκτια, κρατῶν ῥιπί-

διον, καὶ μιμούμενος γελοιωδέστατα κομφοπρεπὴ κυρίαν.

— Ἡ αἴθουσα εἶναι κενή, ἡ θύρα ἀνοικτὴ, τὸ σκότος ἤρχισε, τρέξε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὁ θεὸς βοηθός μου! εἶπεν ὁ Πεδρίλλος.

— Ἀμήν!

Καὶ ἐκλείσθη ἡ παραθυρίς.

Ἡ Γαβριέλλη ἐπέστρεψε ταχέως, ὅτε παρατηρήσασα τὸν Πεδρίλλον παρὰ τὸν τοίχον ἐστάθη ὡς ἀπολιθωμένη.

— Τί βλέπω; ἐψιθύρισε, γυναῖκα!

Ἄλλὰ τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ἰδοῦσα αὐτὴν καὶ ὁ Πεδρίλλος ἔτι μᾶλλον κατεπτοήθη, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδιοκτῆτις τῶν φορεμάτων μου, τὴν ἔπαθα νοστιμωτάτην! Ἄς κρυφθῶ.

Καὶ ἐστάθη συνεσταλμένος εἰς γωνίαν σκοτεινὴν, παρατηρῶν τὴν Γαβριέλλην ἀντιπαρατηροῦσαν ἐπίσης αὐτόν. Ἀμρότεροι δὲ ἴσταντο ἀκίνητοι, ἐπίσης τρέμοντες καὶ ἐπίσης ἀποροῦντες.

— Αὐτὴ δὲν μὲ λέγει τίποτε, ἐσκέπτετο ἡ Γαβριέλλη· καὶ ὅμως δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κρύπτην.

— Δὲν θὰ μὲ εἶδεν, ἔλεγε καὶ ὁ Πεδρίλλος καθ' ἑαυτὸν, ἐπειδὴ σιωπᾶ. Ἄν ἦτον δυνατὸν νὰ ὑπάγω ἀγάλια ἀγάλια εἰς τὴν θύραν.

Καὶ τῶνόντι ἐπροχώρησε μικρὸν κατὰ μικρὸν σφύριζα παρὰ τὸν τοίχον· ἐξετέλεσε δὲ τὸ στρατήγημά του τοῦτο μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος ὅτε φθὰς εἰς τὴν πολυπόθητον θύραν, ἀπηντήθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν Γαστὸν ἐπιστρέφοντα ἐν θριάμβῳ.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἰδοὺ πάλιν αὐτὸς ὁ μακρύλακας! Ὁ διάβολος νὰ τὸν ἐπάρῃ! τί νὰ κάμω τώρα;

Ἐν τούτῳ ὁ Γαστὸν ἀποβαλὼν τὸν ἀπέραντον πῖλόν του, καὶ κύψας ἐπιχαρίτως τὴν κεφαλὴν.

— Ὠραία κυρία, εἶπε πρὸς τὸν Πεδρίλλον, ἤμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσετε ἀπόψε τὸν διώρθωσα ἐκείνον τὸν αὐθάδη, καὶ δὲν θὰ εὑρετε κανέν ἐμπόδιον. Ἐλάτε.

Φαντάσθητε τὴν ἔκστασιν τοῦ Πεδρίλλου, ἀκούσαντος τὴν ὁμιλίαν τοῦ Γαστὸν, ὁμιλίαν αἰνιγμαοῦσαν δι' αὐτόν· ἀλλ' ἡ τόλμη του τὸν ἔσωσεν εὐτυχῶς. Εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἐχαιρέτισε μετὰ πολλῆς εὐγενείας, καὶ σείων χαριέντως τὸ ριπίδιόν του.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Γαστὸν φυσιοῦμενος ὀλονέν, μικρὰν εὐγνωμοσύνην ἐκ μέρους σας.

— Μικρὰ πράγματα μὲ ζητεῖ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πεδρίλλος, καὶ ἐχαιρέτισεν ἐκ νέου σείσας καὶ πάλιν τὸ ριπίδιον.

— Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Γαστὸν· ζητῶ μικρὰν τινα χάριν.

— Ὡ! ὦ! ἐσκέφθη ὁ Πεδρίλλος· τώρα ἐχόνδραιναι τὰ πράγματα. Ὅποιον ἄρα κίνημα κάμουν αἱ κυρίαὶ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις; τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ. Λοιπὸν . . . ὁ σιωπῶν ὁμολογεῖ.

— Ἐπιθυμῶ τοῦλάχιστον νὰ φιλήσω τὴν τρυφεράν καὶ ὄραϊαν αὐτὴν δεξιάν σας.

— Ὅσον διὰ τὴν ὄραϊαν δεξιάν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπηρέτης, ἄς τὴν φιλήσῃ ὅσον θέλει. Καὶ ἔτεινεν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἔσπευσε νὰ κατασπασθῇ περιπαθῶς ὁ γενναῖος ἱππότης. Ὁ δὲ Πεδρίλλος χαιρέτισας μὲ τὸ ριπίδιον, ἀνεχώρησε δρομαίως.

— Οὐράνιον κάλλος! ἀνεφώνησεν ὁ Γαστὸν δὲν μὲ εἶπεν οὔτε λέξιν, καὶ τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ὅτι τὴν ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ ἐξωτερικόν μου. Ἄς τρέξω κατόπιν της.

Καὶ ὑπῆγε κατόπιν τοῦ Πεδρίλλου.

Ἐνῶ δὲ ἐγένοντο ταῦτα πάντα, ἡ Γαβριέλλη ἔμενεν ἀκίνητος. Ἐπὶ τέλους εἶπε· φαίνεται ὅτι ὁ Κ. Γαστὸν μὲ ἐλησμόνησε τόσῳ καλύτερα. Ἐν τούτῳ ἄς ἰδῶ τί τρέχει εἰς τὴν κρύπτην. Καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν παραθυρίδα ἔκραυσε καὶ εἶπε· Κ. Γρανδμόν!

Ἡ παραθυρίς ἠνοίχθη ἀμέσως.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος προτείνας τὴν νεφαλὴν, καὶ ἐκλαβὼν τὴν Γαβριέλλην ἀντὶ τοῦ Πεδρίλλου, διὰ τί κτυπᾶς, ἀνόητε; Δὲν ἤνοιγες μόνος; Καὶ διὰ τί ἐπέστρεφες τόσον γρήγορα;

— Πῶς! εἶπεν ἡ Γαβριέλλη ἀκούσασα τὰ παράδοξα ταῦτα καὶ τὴν ἀπρασδοκίτην ἐκείνην ὑποδοχὴν.

— Δὲν ἠμπόρετες νὰ ἐλθῆς; ἠρώτησεν ἔτι μᾶλλον παροργισθεῖς. Ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτὴ, καὶ κανεὶς δὲν ἦλθε. Τί στέκεται ὡς τὸ ξύλον; Πήγαινε, ζῶν!

— Κ. Γρανδμόν! ἐπανέλαβεν ἡ Γαβριέλλη ἀποροῦσα τί νὰ συλλογιθῆ.

— Θεέ μου; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος ὅλος ἐκθαμβος· τί φωνή! . . . Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ Πεδρίλλος; μὴν εἶναι ἡ Κλάρα;

— Ὅχι, εἶναι ἡ φίλη της. Δὲν μ' ἐνθυμεῖσθε πλέον, Κ. Γρανδμόν;

— Ὁ θεέ μου! ἡ Κ. Γαβριέλλη Σεριλλύ! Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Ποῦ νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ σᾶς ἐξαναῖδῶ;

— Ἦτον δυνατὸν νὰ μὴν ἔλθω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω; Σᾶς ἔφερα τοῦτο τὸ κλειδίον· ἀλλὰ φαντάσθητε πόσον ἠπόρησα ὅταν ἤρα τὴν οἰκίαν κατοικημένην.

— Καὶ κατοικημένην ἀπὸ τὴν φίλην σας Κλάραν.

— Τώρα ἐνοῶ! . . . Εἰς μάτην λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν εἰρωνικῶς, σᾶς προσφέρω τὸ μέσον τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος· σκοπεύω νὰ μείνω ὅσῳ δύναμαι περισσότερο.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ Κλάρα, ἐρχομένη σιγαλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ σκότους, τοὺς ἤκουεν ὁμιλοῦντας. Ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ἑρρίκου, ἐπλησίασεν ἀθροῦδως διὰ νὰ ἰδῇ μὲ ποίαν ὠμίλει. Κατεπλήχθη δὲ ἰδοῦσα γυναῖκα τὴν ὁποίαν διέκρινε μὲν ὡς τοιαύτην, δὲν ἐγνώρισεν ὅμως. Καὶ ἤκουε πάλλουςα τὴν καρδίαν.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ ἀναχωρήσετε,

εἶπεν ἡ Γαβριέλλη ἀστευομένη, δότε με τὸ κλειδίον μου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, τὸ φυλάττω διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ ἄλλοτε.

— Ἔστω ἄλλ' ἐλπίζω, εἶπεν ἀστευομένη πάντοτε, ὅτι θὰ μ' εὐγνωμονήτε.

— Βεβαίως δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς, σὰς ὑπόσχομαι.

— Ἰπόσχεται! καὶ δι' ὅλης του τῆς ζωῆς, ἐψιθύρισεν ἡ Κλάρα ζήλοτυπούσα, καὶ ὑπόσχεται εἰς γυναῖκα ἐλθοῦσαν νὰ τὸν ζητήσῃ ἕως ἐδῶ; Ἄ! πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ.

Καὶ ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἠνοίχθη μετὰ πατάγου ἡ ἄλλη θύρα, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Γαστὼν κρατῶν κηρίον ἀνημμένον· τὸ φῶς περιεχύθη τότε ζωηρὸν εἰς ὅλους, καὶ ἡ ἔκστασις ὑπῆρξε γενικὴ ὅλοι ἀφῆκαν συγχρόνως φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Ξένος ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Γαστὼν, ξένος ἐνῶ ἔχω τὸ κλειδίον εἰς τὰς χεῖράς μου! Τίς εἶσαι; τί θέλεις;

— Καὶ τί σὲ μέλει; ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Ἑρρίκος.

— Πῶς τί μὲ μέλει; ἐδῶ, εἰς τοιούτην ὥραν; τώρα θὰ ἰδῶνεν. Κλέπται! κλέπται! Γιάννη! Κώστα! Μαρία! κλέπται! κλέπται!

— Ἄ! τί θόρυβος! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος προχωρήσας πρὸς τὸν τρέμοντα παλληκαρὸν μας, ὅστις ὑπεχώρησεν ἀμέσως ἀνασπᾶσας τὸ ξίφος καὶ κράζων· Κλέπται! κλέπται!

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑρρίκος, γυμνώσας τὴν σπάθην αὐτοῦ κατεδίωξε τὸν Γαστὼν ὅστις ἔρευγε κράζων· Κλέπται!

— Ἄς σούσω τὸ φῶς, εἶπεν ἡ Γαβριέλλη, καὶ ἐφύσησεν εἰς τὸ κηρίον τὸ ὁποῖον ὁ Γαστὼν εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὸ σκότος ἐχώρισε μὲν τοὺς διαξιφιστομένους, ἀλλ' ἐδιπλασίασε τὸν τρόμον τοῦ Γαστὼν ὅστις ἔπεσεν ἀνάποδα μεταξὺ τῶν θρανίων, κραυγάζων πάντοτε· Βοήθεια! Κλέπται!

Ἠκούοντο δὲ ἐρχόμενοι δραμαῖοι ὅλοι οἱ ὑπηρεταί.

— Ἴδου ὅλοι ἐργονται, εἶπε καὶ ἑαυτὸν ὁ Ἑρρίκος· καιρὸς λοιπὸν ν' ἀποσυρθῶμεν. Καὶ ἐνῶ ἡ Κλάρα ἀπεσύρετο, αὐτὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν κρύπτην τοῦ ἔλκων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Γαβριέλλην. Ὅτε δὲ ἐράνηταν ὁ Λορμέλ καὶ οἱ ὑπηρεταί φέροντες ξίφη, σούβλας, ξύλα καὶ φῶτα, δὲν εὗρον εἰς τὴν αἴθουσαν εἰμὴ μόνον τὸν Γαστὼν ἐξηπλωμένου φαρδὺν πλατῆν ὑπὸ τὴν τράπεζαν μεταξὺ θρανίων. Ἡ ἐλθοῦσα ἐπικουρία ἀνεζώπυρξε τὴν γενναιοῦτητα τοῦ ἥρωος, ὅστις ἀνασηκωθείς μετὰ στόμφου·

— Ποῦ εἶναι αὐτοί; ἀνέκραξε σείων τὸ ξίφος του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Λορμέλ πνευστιῶν ποῖος σὲ πειράζει;

— Ἐφυγαν! ἔφυγαν! ἀνεκραύγασεν ὁ ἥρωος ὅλος ὑπερηφανευόμενος. Ποῦ ἐζάρωσαν; νὰ ἰδοῦν πῶς θὰ τοὺς καταπίω.

— Ποίους θὰ καταπίω; ἠρώτησεν ὁ Λορμέλ.

— Τοὺς κλέπτας, τοὺς ληστές, τοὺς . . . δὲν

ἤξεύρω ποίους. Μόλις ἐτήκωσα τὸ ξίφος μου ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ των, καὶ εὐλὸς ὅλη ἡ σπεῖρα, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ὄρμησαν κατ' ἐπάνω μου.

— Τί λέγεις γυναῖκες, ἄνδρες; ἐπανέλαβεν ἀπορῶν ὁ Λορμέλ. Ὀνειρεύεσαι, Γαστὼν, φίλε μου· ἐδῶ δὲν εἶναι κανεὶς. Πόθεν νομίζεις ὅτι ἀνεχώρησαν; Ὅλαι αἱ θύραι καὶ ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι κλεισμένα. Ὀνειρα, φίλε μου.

— Πῶς ὄνειρα! ἀνέκραξεν ὁ Γαστὼν προδληθείς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Εἶμαι βέβαιος, τοὺς εἶδα. Ἦσαν τοὐλάχιστον πέντε ἢ ἕξι ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅταν ἦλθα.

— Ὀνειρα σὲ λέγω καὶ πάλιν, ἐπανέλαβεν ἀταράχως ὁ Λορμέλ. Θὰ σ' ἐπῆρξεν ὁ ὕπνος ἐπάνω εἰς κανὲν θρανίον, καὶ θὰ ἔπεσες ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου σὲ ἤρραμεν. Ἰπάγομεν νὰ κοιμηθῆς καλῆ-τερα, καὶ ἄς λησμονήσωμεν τὰ γενόμενα.

(Ἔκτεται τὸ τέταρτον).

ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ.

(Τέλος. Ἴδε φυλλ. 444).

— 0 —

1850.

Γυμνάσια.

Ἐν Ἀθήναις	1
Ἐν Ναυπλίῳ	1
Ἐν Πάτραις	1
Ἐν Σύρῳ	1
Κατὰ δὲ τὴν 30 Σεπτεμβρίου συν-εστάθησαν καὶ δύο ἕτερα ἦτοι	
Ἐν Λαμίας	1
Ἐν Τριπόλει	1
Ἐδιδασκον εἰς ταῦτα γυμνασιάρχαι καὶ καθηγηταί	31
Διδάσκαλοι ἰχνογραφίας	5
Ἐφοίτησαν εἰς πάντα μαθηταί	740
Ἐλαβον ἀπολυτήρια	75
Εἰς διατήρησιν αὐτῶν ἐβηρί-σθησαν	δρ. 104,160
Ἐδαπανήθησαν	» 86,156. 60

Σημειωτέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διωρίσθησαν μόνον ἀπὸ δύο καθηγηταί εἰς ἑκάτερον τῶν Γυμνασίων Λαμίας καὶ Τριπόλεως, οὐδεὶς δὲ μαθητῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἔλαβεν ἀπολυτήριον, καθότι μία μόνη τάξις μαθημάτων συνεστάθη.

Ἐν ταῖς δαπάναις καὶ τούτου καὶ τῶν ἐπιόντων ἔτων περιέχονται οἱ μισθοὶ τῶν τε ἐπιστατῶν καὶ